

[Pia Kjærsgaard]

Så vidt jeg har forstået statsministeren, er også regeringen nu klar til at afprøve Fremskridtspartiets idégrundlag i praksis, og Fremskridtspartiet står derfor til rådighed med enhver oplysning, der kan fremme skattelettelser under midtvejsforhandlingerne. Det må nemlig betyde offentlige besparelser, for at der kan blive penge til skattelettelser, men det har statsministeren hidtil været meget tilbageholdende med oplysninger om.

Danmark er i dag det mest forgældede land i verden målt pr. indbygger. Med direkte og indirekte skatter i skøn forening er vi det land i verden, der har det højeste skattetryk. Samtidig har vi rekord i udlandsgæld, en gæld på omkring 270 mia. kr. Trods disse meget, meget deprimerende rekorder er det ikke mere end et halvt år siden, at arbejdsmarkedet kunne konstatere højere løn og kortere arbejdstid, godt anført af finansministeren på det offentlige område.

Det er en usædvanlig måde at løse de alvorlige problemer på, og hvis det er vejen frem, forstår jeg faktisk ikke, hvorfor arbejdstiden ikke blev halveret ved samme lejlighed. Jeg håber, finansministeren forstår ironien.

Overenskomsterne blev altså ikke en aflastning af virksomhedernes omkostningspres. Trist, men desværre sandt. I 1988 vil virkningerne blive yderligere forværret.

For den danske befolkning blev regeringens kartoffelkur en yderligere bekræftelse på, at man ønskede en skærpelse af de i forvejen indførte energiafgifter. Varmeregningen er forøget og har ramt mange mindrebemidlede hårdt, medmindre man ufrivilligt har valgt at småfryse. Regeringen og De Radikale indførte det, der er verdens højeste energiafgifter, som man i øvrigt har fastholdt helt urimeligt.

Regeringen snød befolkningen med den aftale, som man ikke selv kan finde ud af hvornår skal reguleres. Jeg kan huske, hvordan skatteministeren og finansministeren ikke kunne blive enige om beregningsmetoderne, der skulle sikre en regulering til gavn for borgerne. Skatteministeren konstaterede en stigning på 11 pct., mens finansministeren mente, at det kun var steget med 5,6 pct. 10 pct. var den grænse for reguleringer, som man benyttede, men man benyttede finansministerens 5,6 pct. som grundlag.

Nu er der tegn på, at verdens højeste energiafgift skal mindskes. Jeg vil se det, før jeg tror det. Fremskridtspartiet skal i hvert fald nok stemme ja til en nedsættelse, hvis der kommer et forslag. Hvis ikke, vil Fremskridtspartiet fremsætte det.

Jeg har noteret mig, at arbejdsministeren vil gøre det sværere at fyre gravide kvinder samt mænd, der går på barselorlov. Var det ikke mere naturligt, hvis arbejdsministeren fra den borgerlige regering havde lagt ud med et forslag, der sikrer, at man ikke kan fyres, fordi man ikke ønsker at være medlem af en bestemt fagforening? Det er i hvert fald et emne, Fremskridtspartiet sætter væsentlig højere end de barselordninger, der kun virker forstyrrende i produktionslivet.

Spørgsmålet om total fagforeningsfrihed er aldrig nogen sinde blevet afklaret herinde, men så må Fremskridtspartiet genfremsætte det forslag, der tidligere ikke vandt tilslutning blandt regeringspartierne. Den totale frihed på fagforeningsområdet må og skal gennemføres, og vi er meget, meget spændte på, hvilken holdning man har på det område i dag.

Regeringen har flere gange sagt, at de mange afgiftskure, der er blevet presset ned over borgerne, skulle animere til større opsparing. Samtidig er skattetrykket steget til nye rekorder, og derved er der blevet færre penge at spare op af.

Hvem kan dog glemme realrenteafgiften, som denne regering indførte, og som spolerer den opsparing, der fremhæves som samfundsgavnlig? Det er da også klart, at der tøves blandt dem, der eventuelt har lidt tilbage at spare op af, for hvorfor skulle de tro på, at tingene vedbliver at være som planlagt, når man ikke ved, hvilke ændringer der vil komme næste gang? Derfor tror jeg heller ikke på pensionsaftaler under de varslede trepartsforhandlinger.

Der har været røster fremme om en ny tvungen opsparing til pension. Det er godt nok Socialdemokratiet, der har barslet med denne idé, men regeringen er som så ofte før et beredvilligt redskab for Socialdemokratiet, og ideen er blevet bekræftet af den tidligere konservative politiske ordfører, hr. Gammelgaard, der senere er gået over til at fiske i andre rørte vande. Socialministeren har også udtrykt positive tanker om en sådan tvungen ordning.